

מסורת הש"ס

א) וַיֵּלֶךְ וַהֲבֹאֲתָם שָׁמָּה וְגו' וּבְאֶחְתָּלָם שֶׁם לִפְנֵי ה' אֱלֹהֵיהֶם וְגו'... (ב) וַנִּחְסֹם פָּנָיו מִחֵן סַחַד... (ג) פָּסְחוּם כִּד... מַעֲלֵה יוֹ: ע"ש וַנִּמְשְׁלֵה אִימָת דְּחִנְיָא רַבִּי אֲלִיעֶזֶר אֹמֵר לֹא יֵאבֹל וְכו'... (ד) וַיֵּלֶךְ הֵם... (ה) גַּשְׁמֹת יצו... (ו) וַנִּמְדַּבֵּר... (ז) וַנְּדַלְּוּ וּמִתְנִינָן... (ח) רַשִׁי"ל מ"ו, טו) וַפְּסָחוּם כִּד... (י) רַשִׁי"ל לַמְחִיטָת, (י) רַשִׁי"ל בָּלָא,

תורה אור השלם

1. וְהִבְאִיתֶם יְשׁוּעָה עֲלֵיתֶכֶם וְחֻבְיֶכֶם וְאַתָּה מַעֲשֵׂי יִרְיֶכֶם וְאַתָּה תִּרְוַמֶת יִרְיֶכֶם וְנִדְרֵיכֶם וְנִדְבִיתֶכֶם בְּכָל מִשְׁלַח יִרְיֶכֶם אֲתָם וּבְחִיבֶם אֲשֶׁר בִּרְכֵךְ יִי אֱלֹהִיךָ: דְּבִרִּים יב ז 2. וְאַבְרָהָם שֶׁם לִפְנֵי יִי אֱלֹהֵיכֶם שְׁמוֹתֶיכֶם בְּכָל מִשְׁלַח יִרְיֶכֶם אֲתָם וּבְחִיבֶם אֲשֶׁר בִּרְכֵךְ יִי אֱלֹהִיךָ: דְּבִרִּים יב ז 3. וְאַבְרָהָ אֲתָם אֲשֶׁר כִּפַּר בָּהֶם לְמַלְאֲאֵת אֱתָם לְקַדְּשׁ אֲתָם וְחַן לֹא יֵאבֹל בִּי קֹדֶשׁ דָּבָר: וְאַתָּה יוֹתֵר מִבְּשֶׁר וּתְמָלָאִים וּמֶן הַלֶּחֶם עַד הַבֶּקֶר וְיִשְׁרָפָת אֶת הַנּוֹתָר בְּאֵשׁ לֹא יֵאָבֵל בִּי קֹדֶשׁ הַזֶּה: שְׁמוֹת כט ג-ל-ד 4. וְאֶנְשֵׁי קֹדֶשׁ תִּהְיוּ לִי וּבִשֶׁר בִּישָׁרָה טַרְפָּה לֹא תֵאכְלוּ לְכָלֵךְ תִּשְׁלַכּוּן אֲתָם: שְׁמוֹת ככ ל

מוסף רש"י

ובשר בשדה. בלָא מחילות משמע ודריש ליה לכל הבשר הטעון מחילה טריפה הוא ביוצא ולא תאכל (ובחיים ערב).

אלו הן הלוקין פרק שלישי מכות

פסוקי חזון נביא יחזקאל

פסוקי חזון נביא יחזקאל

פסוקי חזון נביא יחזקאל

קֶרָא יִתִּירָא הוּא.
האי קרא דלא תוכל לאכול דקא מני לכולהו בגויה דמכדי כתיב לעיל מיניה והבאתם שמה וכולהו בזהאי קרא כתיבי ליכתוב בתריה לא תוכל לאכלס בשערך אס על חוץ לחומה צא להזיזיר.
ולאו שבכללות לא הוי כיון דאכולה קאי הוי לאו אכל חד וחד והיכי דמי לאו שבכללות כגון לא תאכל כי אס עלי אשס) וכגון מכל אשר יעשה מגפן היין וגו' (א) למיזוי לאו בלנפיה נפשיה:
הכי גרסינ מיהדר פרושי בכל חד נמה לי ש"מ לייחודי לאו לנל חד וחד.
כחילו חזר וכתב בכל אחד לאו דחוץ לחומה וכיון דאינו ענין לו תנהו ענין לדבר אחר (א) הלכך בצבורים לאוכל עד שלא קרא עליהן אתא ואיך כל חד וחד למילתיה אתא. ואי"ת בכל הקדשים הכתובים כאן דיך אס תמן את הללו ענין לאוכל לפני זריקה ככולן חוץ מצבורים אין הכי נמי ומתניתא" דקמני לוקין צאולכ קדשי קדשים חוץ לקלעים מונצר בשדה טרפה לא תאכלו נפקא דלקמן ולוקה חמש דקאמר

רצא חמשה איסורי קאמר:
ה"ג וילקיי נמי משום וזר לא יאכל דכתיב צמלואים (א) ומדכתיב כי קדש הס נתן טעם לדבר לפי שס קדשי קדשים להזיזיר את הזר על כל קדשי קדשים:
דחוי יכנה.
דכתיב רישיה דקרא ואכלו אותם אשר כופר צהס:
כיון שיצא בשר חוץ למחיצתו נאסר.
מבשדה יתירא קא דייק כשדה שאין צו מחילות ולמדנו מכאן קדשי קדשים חוץ לקלעים [נזמים פסג] ועובר שהוציא את ידו בשעת שחיטת אמו [חולין פסח]:

פסוקי חזון נביא יחזקאל

תוכל לאוכלס ואזיזרה מזינו כדסלקא דעמיה עד השתא דמוקמי איסור חוץ לחומה בכל חד מקל וחומר דמעשר ועיקר הללו דבכל חד וחד למלקות דצבר חדש הוא דקאתי בכל חד והשתא איכא שני מלקיות בכל חד וחד (א) מחוץ לחומה מקרא אחיא ומלקות דצבר חדש כמו שאנו ממעדיין צו עיקר הללו בקרא קמא אבל מה שבכור למד מתודה וטעמא משתיהן ועולה משלשמן הנהו לאיסור ולא למלקות דלא מהני הייתור אלא לגלוי לאיסור לחוץ לחומה דילפינן כולוה מקל וחומר למעשר לומר דמלקות נמי איכא ולוקה חמש דקאמר רבא לאו חמש מלקות והכי קאמר צסוגיא [כדפרש"ן] ואס תאמר ומעשר גופיה אמאי הדר ופרט ביה ויש לומר דמעשר זריך על כרחך לכתוב בזהדיא והא דקאמר (א) לא תוכל לאוכלס אשארא דהא ודאי אי לא כתיב מעשר בזהדיא ולא כתיב אלא לא תוכל לאוכלס לא הייתי דורש דבר חדש דודאי אין (א) צהן ייתור לומר מה צא זה ללמדנו מקל וחומר דמעשר שהרי אין אריכות דקרא יותר משאס היה מפרש מעשר לצדו ומיזה קשה למשי"ח דא"כ היכי ילפינן כולוה איך מתודה לענין לפני זריקה וכן (א) בצבור הא ליכא שום ייתור אריכות לשון דהא כולוה נפקי בחדא מלא תוכל לאוכלס אלא ודאי זריך לומר דכיון דכולן מפורשים בקרא דלעיל והבאתם שמה וגו' כי הדר כתיב לא תוכל לאוכלס הרי כאילו נפרשו כולם בזהוא לאו ושפיר גמיר חד מחצריה בקל וחומר כאילו נכתב בזהדיא ומכל מקום לא קשה (א) קושיא שפריך מעשר גופיה אמאי הדר לפרוט ביה דאיכא למימר דאגב איך כתיבי כדאמרין (צ"ב דף סד:) פרשה שנאמרה ונשית בשביל דבר חדש שנמתדש ועוד דע"כ ה"א ליכא במעשר לאו בחוץ לחומה מדפריש באיך ושייר במעשר דהא השתא לא תוכל לאוכלס לא קאי אעיקרא ור"י מפרש לייחודי לאו לכל חד וחד דאהני הייתור לגלוי לן דעל כל איסורין שאנו שומעים צבולן מקלים וחמורים הללו שבצולן יש חיוב מלקות ולפי זה לוקה ה' דקאמר רבא לוקה ה' ממש וקשה דא"כ מאי פריך בסמוך וילקיי משום דר"א וכו' לישני דהא (א) ר"א לאו שבכללות הוא ואין לוקין עליו דהכי אמרינן פרק כל שעה (פסחים דף מא:) ורבא קא חשיב מלקות ויש לומר דאה"נ דמני לשנויי הכי אלא עדיפא מיניה משני דלא שייך הכא כלל אותו לאו ואי"ת לפי שפירש והא תנן אלו הן הלוקין דפריך מהא דתנן קדשים קלים חוץ לחומה (א) לילקיי לישני דמלקות חוץ לחומה מטעם ובשר בשדה טרפה כיון שיצא חוץ למחיצתו נאסר ואומר הר"י דקיס ליה להש"ס דטעמא דמתניתין דמחייב (א) חוץ לחומה לאו מהאי קרא דאס כן לימני קדשי קדשים שיצאו חוץ מן הקלעים וקדשים קלים והוי משתמע דמכיון שיצאו חוץ לחומה נאסרו אפילו חזר ואכלס בפנים לוקה עליהן כדאיתא בפרק צהמה המקשה (חולין דף פח: ושס) והשתא דקתני חוץ לחומה משמע שיש מלקות מטעם שאדם האוכלו עומד חוץ לחומה והיינו מקרא דלא תוכל לאכול בשערך וק"ק בצרייתא דמוקיי רבי שמעון בקרב ואאךן חוץ לקלעים תיפוק לי מקרא דובשר בשדה טרפה וגו' וכן צריש צהמה המקשה (שס) דקאמר לפי שמזינו במעשר שאס יצא חוץ למחילה וחזר דמותר מדכתיב לא תוכל לאכול בשערך בשערך הוא דלא תיכול הא יצאו חוץ לקלעים מותרין וקשה דהא חטאת ואשם נמי כתיבי בזהאי קרא ואפילו הכי יצאו וחזרו אסורין ופירש ריב"ז דודאי גבי חטאת ואשם הכי אמר קרא לא תוכל לאכול בשערך (אלא) כ"א תוך הקלעים אבל מעשר ובכורים אמרינן בזהאי פירקא דלית ביה לאו עד שיראו פני הבית וקאמר לא תוכל [לאכול] בשערך משמע בשערך ודאי לא תיכול אבל אס חזרו ודאי מותרין:
וְיִצְיָרְךָ משום זר ר"א יאבץ קדש. רש"י פירש דלא גרסינן ליה משום דההוא בתרומה כתיב ואף כי גמרי חטא חטא מתרומה אש"ה לא ניחא דסוף סוף לימיה אלא בשוה פרוטה וישנו (א) (כמו) אכילה ורבא לא מני אלא אכילת כזית אלא גרס חזר לא יאכל כי קדש הס:

וְיִצְיָרְךָ משום ובשר בשדה טרפה ר"א תאבצ'ו. וקשה אמאי לא אמר' בשר בשדה לאו שבכללות (א) דאמר' בסוף פרק גיד הנשה (שס דף קג: ושס) דאוכל בשר מן החי לוקה משום בשר בשדה שהרי כולל הוא כל חסרון מחילה צין הוציא עובר ידו חוץ לאמו צין הוציא חוץ לחומה דמאי שגא מואס עלי אס דתחשוב לאו שבכללות וי"ל דלא חשבינן לאו שבכללות אלא כגון עלי אס שכולל נא ומצולס וכן כל שבקדוש פסול דיוצא וטמא ופסולין אחרים שהן שני שמות אבל הכא שכולל כל יוצא לצד ושס יוצא חדא היא רק דהוי צכמה דרכים לא חשיב ליה לאו שבכללות מדע דהא לאו דנותר נפיק מושרפת הנותר בנאס לא יאכל והתם מיניה חזינן נותר דתודה ונותר דקדשים קלים ונותר דקדשי קדשים ולא חשיב לאו שבכללות כך נראה למשי"ח. [וע' היעב תוס' יומא לו: ד"ה לאו דנצילה וכו']:

יח.

הקונטרס למה לי תיפוק ליה דכל חד וחד נדמו לאיסור כדפריש (א) (הקונט') לעיל במילתיה דר' שמעון מיהו יש לומר דאיסורא (א) לאו לא אשמועינן אלא מהכא כך נראה למשי"ח אבל מכל מקום קושיות אחרות קשו שפיר לכן נראה לפרש איסור בעלמא פירוש איסור דחוץ לחומה ילפינן מקל וחומר דמעשר אע"ג דמלקות לא אשמועינן

מקל וחומר דאין מזהירין מן הדין מכל מקום כיון דאיסורא שומעין כבר צאולכ חוץ לחומה טוב לי להעמיד לאו דצבר אחר שיהיה צו חידוש יומר שלא מזינו עדיין איסור לאו כגון צבורים עד שלא (א) קרא עליהס וצכל חד וחד למילתיה כדאמר' בעלמא(א) כל היכא דאיכא למידרש דרשינן ולא מוקמינן בלאוי יתירי דלא דמי להא דפריך פרק כל שעה (פסחים דף כד. ושס) ודלמלא לייחודי (א) לאו בלפי נפשי' הוא דודאי טפי אית לן לאזקומיה אנפשיה מלומר תנהו לענין שאר איסורין שבתורה אבל (א) כל חד צנפשיה מוקמינן ליה והשתא ניחא דקתני בצרייתא

תנהו ענין לאוכל צבורים עד שלא קרא עליהן דלוקה וכן כולם והאמר רבא זר שאכל העולה לפני זריקה לוקה חמש והלא אין מלקות אלא ללאו חדש ומה שצא לחדש בעולה היינו כהן האוכל ממנו לאחר זריקה ומסיק (א) לה חמשה איסורי והא אפן אלו הן הלוקין וקתני קדשים קלים ומעשר שני חוץ לחומה אלמא בתודה ושלמים דחוץ לחומה לקי ולדידך הא אזקימנא הללו לפני זריקה אלא קרא יתירא הוא מכדי כתיב והבאתם שמה (א) דאהדר ומפרש בכל חד נמה לי שמע מינה לייחודי לאו בכל חד וחד כלומר לכתוב לא חוץ לחומה בכל חד מקל וחומר דמעשר ועיקר הללו דבכל צאיסור דחוץ לחומה בכל חד וחד והשתא איכא שני מלקיות בכל חד וחד (א) מחוץ לחומה מקרא אחיא ומלקות דצבר חדש כמו שאנו ממעדיין צו עיקר הללו בקרא קמא אבל מה שבכור למד מתודה וטעמא משתיהן ועולה משלשמן הנהו לאיסור ולא למלקות דלא מהני הייתור אלא לגלוי לאיסור לחוץ לחומה דילפינן כולוה מקל וחומר למעשר לומר דמלקות נמי איכא ולוקה חמש דקאמר רבא לאו חמש מלקות והכי קאמר צסוגיא [כדפרש"ן] ואס תאמר ומעשר גופיה אמאי הדר ופרט ביה ויש לומר דמעשר זריך על כרחך לכתוב בזהדיא והא דקאמר (א) לא תוכל לאוכלס אשארא דהא ודאי אי לא כתיב מעשר בזהדיא ולא כתיב אלא לא תוכל לאוכלס לא הייתי דורש דבר חדש דודאי אין (א) צהן ייתור לומר מה צא זה ללמדנו מקל וחומר דמעשר שהרי אין אריכות דקרא יותר משאס היה מפרש מעשר לצדו ומיזה קשה למשי"ח דא"כ היכי ילפינן כולוה איך מתודה לענין לפני זריקה וכן (א) בצבור הא ליכא שום ייתור אריכות לשון דהא כולוה נפקי בחדא מלא תוכל לאוכלס אלא ודאי זריך לומר דכיון דכולן מפורשים בקרא דלעיל והבאתם שמה וגו' כי הדר כתיב לא תוכל לאוכלס הרי כאילו נפרשו כולם בזהוא לאו ושפיר גמיר חד מחצריה בקל וחומר כאילו נכתב בזהדיא ומכל מקום לא קשה (א) קושיא שפריך מעשר גופיה אמאי הדר לפרוט ביה דאיכא למימר דאגב איך כתיבי כדאמרין (צ"ב דף סד:) פרשה שנאמרה ונשית בשביל דבר חדש שנמתדש ועוד דע"כ ה"א ליכא במעשר לאו בחוץ לחומה מדפריש באיך ושייר במעשר דהא השתא לא תוכל לאוכלס לא קאי אעיקרא ור"י מפרש לייחודי לאו לכל חד וחד דאהני הייתור לגלוי לן דעל כל איסורין שאנו שומעים צבולן מקלים וחמורים הללו שבצולן יש חיוב מלקות ולפי זה לוקה ה' דקאמר רבא לוקה ה' ממש וקשה דא"כ מאי פריך בסמוך וילקיי משום דר"א וכו' לישני דהא (א) ר"א לאו שבכללות הוא ואין לוקין עליו דהכי אמרינן פרק כל שעה (פסחים דף מא:) ורבא קא חשיב מלקות ויש לומר דאה"נ דמני לשנויי הכי אלא עדיפא מיניה משני דלא שייך הכא כלל אותו לאו ואי"ת לפי שפירש והא תנן אלו הן הלוקין דפריך מהא דתנן קדשים קלים חוץ לחומה (א) לילקיי לישני דמלקות חוץ לחומה מטעם ובשר בשדה טרפה כיון שיצא חוץ למחיצתו נאסר ואומר הר"י דקיס ליה להש"ס דטעמא דמתניתין דמחייב (א) חוץ לחומה לאו מהאי קרא דאס כן לימני קדשי קדשים שיצאו חוץ מן הקלעים וקדשים קלים והוי משתמע דמכיון שיצאו חוץ לחומה נאסרו אפילו חזר ואכלס בפנים לוקה עליהן כדאיתא בפרק צהמה המקשה (חולין דף פח: ושס) והשתא דקתני חוץ לחומה משמע שיש מלקות מטעם שאדם האוכלו עומד חוץ לחומה והיינו מקרא דלא תוכל לאכול בשערך וק"ק בצרייתא דמוקיי רבי שמעון בקרב ואאךן חוץ לקלעים תיפוק לי מקרא דובשר בשדה טרפה וגו' וכן צריש צהמה המקשה (שס) דקאמר לפי שמזינו במעשר שאס יצא חוץ למחילה וחזר דמותר מדכתיב לא תוכל לאכול בשערך בשערך הוא דלא תיכול הא יצאו חוץ לקלעים מותרין וקשה דהא חטאת ואשם נמי כתיבי בזהאי קרא ואפילו הכי יצאו וחזרו אסורין ופירש ריב"ז דודאי גבי חטאת ואשם הכי אמר קרא לא תוכל לאכול בשערך (אלא) כ"א תוך הקלעים אבל מעשר ובכורים אמרינן בזהאי פירקא דלית ביה לאו עד שיראו פני הבית וקאמר לא תוכל [לאכול] בשערך משמע בשערך ודאי לא תיכול אבל אס חזרו ודאי מותרין:
וְיִצְיָרְךָ משום זר ר"א יאבץ קדש. רש"י פירש דלא גרסינן ליה משום דההוא בתרומה כתיב ואף כי גמרי חטא חטא מתרומה אש"ה לא ניחא דסוף סוף לימיה אלא בשוה פרוטה וישנו (א) (כמו) אכילה ורבא לא מני אלא אכילת כזית אלא גרס חזר לא יאכל כי קדש הס:

וְיִצְיָרְךָ משום ובשר בשדה טרפה ר"א תאבצ'ו. וקשה אמאי לא אמר' בשר בשדה לאו שבכללות (א) דאמר' בסוף פרק גיד הנשה (שס דף קג: ושס) דאוכל בשר מן החי לוקה משום בשר בשדה שהרי כולל הוא כל חסרון מחילה צין הוציא עובר ידו חוץ לאמו צין הוציא חוץ לחומה דמאי שגא מואס עלי אס דתחשוב לאו שבכללות וי"ל דלא חשבינן לאו שבכללות אלא כגון עלי אס שכולל נא ומצולס וכן כל שבקדוש פסול דיוצא וטמא ופסולין אחרים שהן שני שמות אבל הכא שכולל כל יוצא לצד ושס יוצא חדא היא רק דהוי צכמה דרכים לא חשיב ליה לאו שבכללות מדע דהא לאו דנותר נפיק מושרפת הנותר בנאס לא יאכל והתם מיניה חזינן נותר דתודה ונותר דקדשים קלים ונותר דקדשי קדשים ולא חשיב לאו שבכללות כך נראה למשי"ח. [וע' היעב תוס' יומא לו: ד"ה לאו דנצילה וכו']:

פסוקי חזון נביא יחזקאל

פסוקי חזון נביא יחזקאל

פסוקי חזון נביא יחזקאל

פסוקי חזון נביא יחזקאל

פסוקי חזון נביא יחזקאל

פסוקי חזון נביא יחזקאל

פסוקי חזון נביא יחזקאל

פסוקי חזון נביא יחזקאל

פסוקי חזון נביא יחזקאל

פסוקי חזון נביא יחזקאל

פסוקי חזון נביא יחזקאל

פסוקי חזון נביא יחזקאל

פסוקי חזון נביא יחזקאל

פסוקי חזון נביא יחזקאל

פסוקי חזון נביא יחזקאל

פסוקי חזון נביא יחזקאל

פסוקי חזון נביא יחזקאל

פסוקי חזון נביא יחזקאל

פסוקי חזון נביא יחזקאל

פסוקי חזון נביא יחזקאל

פסוקי חזון נביא יחזקאל

פסוקי חזון נביא יחזקאל

פסוקי חזון נביא יחזקאל

פסוקי חזון נביא יחזקאל

<div></div>	<div>עין משפט</div>
<div></div>	<div>נר מצוה</div>

כב א מוי פֿי"א מהל' מעשה קרבעות ה' ח סמג לאוין שבי:
ב [מוי] שס הלכה ון:

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה קרא וכו' מנגפן היין וגו' הס"ד והשאר נמתק: (ב) ד"ה הכי גרסינן וכו' מנחו ענין לדבר אחר למיזוי לאו באנפי נפשיה הלכך בצבורים: (ג) ד"ה ה"ג וילקיי וכו' דמדכתב כי: (ד) תוס' ד"ה (בדף הקודם) איסור וכו' יס לומר דאיסורא דלאו לא: (ה) בא"ד עד שלא קרא עליהס וכן בכל חד וחד למילתיה: (ו) בא"ד ליחודי ליה לאו בלפי נפשיה הוא דאמאי דודאי. ר"צ כלומר לגופיה וי"ג התם בזהדיא: (ז) בא"ד אבל הכא כל חד באנפי נפשיה מוקמינן. ר"צ כלומר לגופיה ולא לענין שאר איסורין שבתורה: (ח) בא"ד ומקין חמשה כל' וזיבת לה נמתק: (ט) בא"ד והבאתם שמה מוהדר ומפרש: (י) בא"ד בכל חד וחד מלקות לחוץ לחומה מקרא יתירא אחיא וכו' עיקר הללו מקרא וכו' ולא מהני הייתור וכו' דילפינן לכולוהו מקל וחומר ממעשר: (יא) בא"ד והא דקאמר לכתוב לא תוכל לאוכלס: (יב) בא"ד דודאי אין כאן יתור לומר מה צא זה ללמדנו הא אתיא מקל וחומר ממעשר שהרי אין: (יג) בא"ד מתודה לענין לפני זריקה וכן לענין לאחזר זריקה מבכור הא ליכא שום ייתור: (יד) בא"ד לא קשה הך קושיא דפריך מעשר גופיה אמאי הדר פרט ביה וכו' דע"כ ה"א ליכא במעשר לאו בחוץ לחומה מדפריש באיך ושייר במעשר דהא השתא לא תוכל לאוכלס לא קאי אעיקרא ור"י מפרש לייחודי לאו לכל חד וחד דאהני הייתור לגלוי לן דעל כל איסורין שאנו שומעים צבולן מקלים וחמורים הללו שבצולן יש חיוב מלקות ולפי זה לוקה ה' דקאמר רבא לוקה ה' ממש וקשה דא"כ מאי פריך בסמוך וילקיי משום דר"א וכו' לישני דהא (א) ר"א לאו שבכללות הוא ואין לוקין עליו דהכי אמרינן פרק כל שעה (פסחים דף מא:) ורבא קא חשיב מלקות ויש לומר דאה"נ דמני לשנויי הכי אלא עדיפא מיניה משני דלא שייך הכא כלל אותו לאו ואי"ת לפי שפירש והא תנן אלו הן הלוקין דפריך מהא דתנן קדשים קלים חוץ לחומה (א) לילקיי לישני דמלקות חוץ לחומה מטעם ובשר בשדה טרפה כיון שיצא חוץ למחיצתו נאסר ואומר הר"י דקיס ליה להש"ס דטעמא דמתניתין דמחייב (א) חוץ לחומה לאו מהאי קרא דאס כן לימני קדשי קדשים שיצאו חוץ מן הקלעים וקדשים קלים והוי משתמע דמכיון שיצאו חוץ לחומה נאסרו אפילו חזר ואכלס בפנים לוקה עליהן כדאיתא בפרק צהמה המקשה (חולין דף פח: ושס) והשתא דקתני חוץ לחומה משמע שיש מלקות מטעם שאדם האוכלו עומד חוץ לחומה והיינו מקרא דלא תוכל לאכול בשערך וק"ק בצרייתא דמוקיי רבי שמעון בקרב ואאךן חוץ לקלעים תיפוק לי מקרא דובשר בשדה טרפה וגו' וכן צריש צהמה המקשה (שס) דקאמר לפי שמזינו במעשר שאס יצא חוץ למחילה וחזר דמותר מדכתיב לא תוכל לאכול בשערך בשערך הוא דלא תיכול הא יצאו חוץ לקלעים מותרין וקשה דהא חטאת ואשם נמי כתיבי בזהאי קרא ואפילו הכי יצאו וחזרו אסורין ופירש ריב"ז דודאי גבי חטאת ואשם הכי אמר קרא לא תוכל לאכול בשערך (אלא) כ"א תוך הקלעים אבל מעשר ובכורים אמרינן בזהאי פירקא דלית ביה לאו עד שיראו פני הבית וקאמר לא תוכל [לאכול] בשערך משמע בשערך ודאי לא תיכול אבל אס חזרו ודאי מותרין:
וְיִצְיָרְךָ משום זר ר"א יאבץ קדש. רש"י פירש דלא גרסינן ליה משום דההוא בתרומה כתיב ואף כי גמרי חטא חטא מתרומה אש"ה לא ניחא דסוף סוף לימיה אלא בשוה פרוטה וישנו (א) (כמו) אכילה ורבא לא מני אלא אכילת כזית אלא גרס חזר לא יאכל כי קדש הס:

וְיִצְיָרְךָ משום ובשר בשדה טרפה ר"א תאבצ'ו. וקשה אמאי לא אמר' בשר בשדה לאו שבכללות (א) דאמר' בסוף פרק גיד הנשה (שס דף קג: ושס) דאוכל בשר מן החי לוקה משום בשר בשדה שהרי כולל הוא כל חסרון מחילה צין הוציא עובר ידו חוץ לאמו צין הוציא חוץ לחומה דמאי שגא מואס עלי אס דתחשוב לאו שבכללות וי"ל דלא חשבינן לאו שבכללות אלא כגון עלי אס שכולל נא ומצולס וכן כל שבקדוש פסול דיוצא וטמא ופסולין אחרים שהן שני שמות אבל הכא שכולל כל יוצא לצד ושס יוצא חדא היא רק דהוי צכמה דרכים לא חשיב ליה לאו שבכללות מדע דהא לאו דנותר נפיק מושרפת הנותר בנאס לא יאכל והתם מיניה חזינן נותר דתודה ונותר דקדשים קלים ונותר דקדשי קדשים ולא חשיב לאו שבכללות כך נראה למשי"ח. [וע' היעב תוס' יומא לו: ד"ה לאו דנצילה וכו']:

פסוקי חזון נביא יחזקאל

פסוקי חזון נביא יחזקאל

פסוקי חזון נביא יחזקאל

פסוקי חזון נביא יחזקאל

פסוקי חזון נביא יחזקאל

פסוקי חזון נביא יחזקאל

פסוקי חזון נביא יחזקאל

פסוקי חזון נביא יחזקאל

פסוקי חזון נביא יחזקאל

פסוקי חזון נביא יחזקאל

פסוקי חזון נביא יחזקאל

פסוקי חזון נביא יחזקאל

פסוקי חזון נביא יחזקאל

פסוקי חזון נביא יחזקאל

פסוקי חזון נביא יחזקאל

פסוקי חזון נביא יחזקאל

פסוקי חזון נביא יחזקאל

פסוקי חזון נביא יחזקאל

פסוקי חזון נביא יחזקאל

פסוקי חזון נביא יחזקאל

פסוקי חזון נביא יחזקאל

פסוקי חזון נביא יחזקאל

פסוקי חזון נביא יחזקאל

פסוקי חזון נביא יחזקאל